

16 - Tâm Pháp

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[01/08/2025 - 08:04 - anhlibrary]

Đời sống vật chất của chúng sinh.

Hỏi: Thưa Sư như vậy đó, tất cả các Phật: Phật Độc Giác nè, Phật Chánh Đẳng Chánh Giác rồi Phật Thanh Văn đều được Phật thọ ký rồi mới được thành Phật hay sao ạ? Ngoài cái nguyện.

Không phải, cái chữ thọ ký là cái chữ nhiều người hiểu lầm. Thọ ký đây không phải là hà hơi tiếp sức, ban truyền tâm ấn gì...không phải. Mà thọ ký đây là xác định là cho biết rằng khi mình... tất cả các cái bốn nguyện thí dụ như Phật Tổ hay Độc Giác, Thanh Văn gì đó thì đều có điểm bắt đầu.

Thí dụ như Phật Thích Ca mình thì có cái lần đó, kiếp đầu tiên đó, Ngài là một ông thuyền trưởng, Ngài đi với mẹ và nhiều thủy thủ đoàn trên biển thì tàu chìm. Tàu chìm thì Ngài cõng mẹ trên vai bơi suốt nhiều ngày như vậy thì vô được bờ. Thì lúc đó có một cái vị phạm thiên ở trên cao, thì ngẫu nhiên tình cờ Ngài thấy, thì Ngài mới nghĩ trong bụng rằng cái ông thuyền trưởng này, cái tâm ông rất là mạnh, mà ông lại là người chí hiếu nữa. Cái người như vậy, nếu mà đi đúng đường thì khó khăn nào cũng vượt qua được. Với cái tâm của Phạm Thiên người ta nhìn người ta thấy, mình không thấy, mình đoán mò, Phạm Thiên họ biết. Phạm Thiên mới hiện xuống gợi ý cho ông, Phạm Thiên là cái ông cõi Sắc giới, không biết nói còn nhớ không?

Chúng sanh cõi Dục gọi là Dục Thiên, chư Thiên cõi Dục gọi là Dục Thiên, còn ở trên cõi Sắc giới gọi là Phạm thiên, phải phân biệt cái đó nha. Nghe nói Phạm Thiên là cô phải hiểu chư Thiên trên cõi Thiên, còn Dục Thiên là mấy ông ở cõi Dục, có 6 cõi Dục Thiên, thì qua khỏi 6 cõi đó là Phạm Thiên, cái phần đó mình chưa học tới. Thì cái vị đó mới xuống, mới gợi ý Ngài có cái Tâm tốt, hôm nay Ngài cõng mẹ thì tại sao Ngài không nghĩ đến chuyện cõng chúng sanh? thì ông thuyền trưởng mới hỏi cõng chúng sanh là sao? Tôi nói cô có nghe không? cái câu hỏi của cô hỏi tôi quên mất tiêu. Mà cái gì mình không thiết tha thì đừng hỏi, hỏi xong thì quên mất. Thì Ngài hỏi cõng chúng sanh là sao? Thì Phạm Thiên nói trên đời này chỉ có một người duy nhất cõng được chúng sanh đó là vị Phật Tổ thôi. Nếu mà ông tiếp tục có hiếu với mẹ, ông tiếp tục làm thiện, ông nguyện làm Phật Tổ để độ nhiều người khác. Hôm nay ông cõng được một người mẹ vào được bờ, nếu mà ông nguyện thành Phật Tổ thì ông cõng được nhiều người khác vào được bờ, thì ông thuyền trưởng nghe vậy mới nói, trước ta có người nào như vậy chưa? thì ông Phạm Thiên nói có, có nhiều người lắm, những người như vậy, những người có thể cõng nhiều người khác vào bờ, vượt qua bờ sanh tử, vượt qua biển sanh tử, người như vậy gọi là Phật, mà trong quá khứ rất là nhiều Phật và trong tương lai cũng rất là nhiều Phật như vậy. Thì ông nói nếu có người làm được thì ta cũng làm được. Thì kể từ ngày đó thì Ngài làm lành, làm phước, Ngài nguyện trở thành một vị Phật, cái đó rất là đơn sơ, đó là, đời là biển khổ thì ta sẽ trở thành Phật để ta giúp được những người hữu duyên vậy thôi, chứ Ngài cũng không có nguyện sâu, đâu có biết gì nhiều, Phạm Thiên gợi ý. Ngài tu riết, công đức càng lớn dần, lớn dần rồi mới gặp chư Phật, chư Phật nhìn Ngài, các vị Phật nhìn Ngài, các vị biết là Ngài là cái người mà sẽ thành Phật sau này nhưng chưa tới lúc để xác nhận thôi. Và sẵn bữa nay tôi cũng nói luôn, trên đời này có hai đối tượng mà chư Phật Chánh Đẳng Giác bỏ thời gian tìm tới:

- Một là cái người mà có thể đắc đạo quả ngay hiện tại.

- Hai là cái người đó có thể gieo duyên lành kiếp này cho những thành tựu về sau, có hiểu không?

Đó là hai trường hợp mà vị Chánh Đẳng Giác có thể bỏ thời gian tới. Hữu duyên với Phật có hai:

- Một là đắc đạo chứng Thánh với Phật, đó là hữu duyên.

- Nhưng có trường hợp thứ hai đó là người ta gặp được Ngài người ta sẽ tạo được rất là nhiều phước báo, giống như thêm máu cho người ta trên đường luân hồi, biết thêm máu không?

Cứ như vậy mà thời gian nó trải qua rất là dài. Bởi vì một cái vị mà muốn trở thành Phật có ba hạng:

1/ Đó là cái hạng Bồ Tát thứ nhất là mạnh về Đức tin.

2/ Mạnh thứ hai là lấy cái sức siêng làm chủ đạo.

3/ Vị thứ ba lấy cái trí tuệ làm chủ đạo.

Thì cái ông hạnh tin tấn là mau nhất, ông mà Đức tin thì ít hơn nữa, nhưng ông trí tuệ là ngắn nhất.

Thì nói ngắn nhất nhưng cả ba vị, ba cái hạng Phật này đều giống nhau một điểm đó là tổng thời gian cái ông tinh tấn là 80 A Tăng kỳ, ông Đức tin là 40, ông trí tuệ là 20. Dẫu 80, 40, 20 nhưng nó có điểm đồng đó là cả 3 con số này đều được chia ba hết, có nghĩa là 80 cũng được chia ba, mà 40 cũng được chia ba, mà 20 cũng được chia ba, hiểu không? có nghĩa là vậy, ba người, mỗi người, bà này có 80 đồng, bà này có 40 đồng, bà này có 20 đồng thì có cách nào chia ba số tiền 80, 40, 20 chia rời ra, có cách nào không? có thể chia được không? có thể lấy số tiền 80 chia cho 3 được không? chia ba là sao? Tức là cái hạng tinh tấn 80 chia cho ba tức là cái thời gian nguyện thâm, cái thứ hai là nguyện ra lời, cái thứ ba là được thọ ký. Rồi cái 40 cũng vậy, rồi cái 20 cũng vậy, hiểu? nghĩa là 80 chia ba thì dĩ nhiên một phần ba của 80 nó lớn đúng không? thì mỗi hạng Bồ Tát là tổng thời gian chia ba.

Có nghĩa là Bồ Tát có ba hạng, cái hạng lấy trí tuệ làm gốc, mỗi hạng như vậy thì thời gian tu hành chia làm ba: nguyện thâm, nguyện ra lời với được thọ ký.

Nguyện thâm có nghĩa là không có dám thách thức người ta, lên nguyện. Còn nguyện ra lời là căng à, nguyện ra lời là ai muốn xin gì tôi cho, đó là nguyện ra lời, hoặc là mình muốn đi tu mà không được, mình nói là tôi dám chết để đi tu, đó là nguyện ra lời. Hoặc như Bồ tát có một kiếp đó Bồ tát nói thề nghe Chánh pháp, mà lúc đó không có Phật. Ai nói cho ta nghe câu nào hay hay, cái câu nào mà ta thấy hay đó, có thể thay đổi cuộc đời của ta tốt hơn thì ta nhường ngôi vua cho. Cái câu nào đủ thay đổi cuộc đời ta, ta nhường ngôi vua cho, ta không muốn làm vua luôn, đó là nguyện ra lời là vậy đó.

Còn nguyện thâm là sao? Là mình muốn làm Phật lắm mà sợ bị người ta thử thách, âm thầm làm phước, rồi nguyện hoài không dám nói ra, nói ra nó thử sao?

Còn cái ra lời mới căng nè, tức là bây giờ tôi thông báo rộng rãi, bất cứ ai cần cái gì tới xin tôi, tôi cho hết, kể cả tánh mạng. Thì qua cái giai đoạn hai này thì mới được thọ ký.

Bây giờ cái 80 cũng được chia ba, mà 40 cũng được chia ba, là chia vật đó. Thì Phật Thích Ca mình, thì Ngài 20 nghĩa là sao? Thời gian đầu tiên của Ngài là nhiều? Là 7, 9, 4, có nghĩa là thời gian Ngài nguyện thâm là 7, thời gian nói ra là 9 A tăng kỳ, thời gian thọ ký là 4, tổng cộng 20. Mà cái thọ ký ở đây nó không phải...có nhiều người hiểu lầm thọ ký đây tưởng là làm phép, truyền tâm ấn, không phải, không có truyền, chỉ xác nhận thôi mà bởi vì sao nó quan trọng, bởi vì chư Phật là không có nói hai lời, chư Phật là không có nói hai lời. Cho nên khi mà cái người nào mà Chư Phật nói sẽ thành là chắc chắn. Mà nhiều người cứ hiểu lầm chỗ đó, mà nhất là nhiều cha mê vấn đề thần quyền, phù phép cứ nói thọ ký là bắt đầu truyền, không có truyền gì hết, cứ là xác định thôi. Tôi nói lại thọ ký là xác nhận, nhiều người hiểu lầm họ tưởng thọ ký là hà hơi tiếp sức, không có, chư Phật không có cái gì để cho ai hết, Ngài tu cho Ngài, làm sao cho được, không có vụ tu dùm, có nhiều người hiểu lầm đạo Phật có nhiều cái lạ lắm, họ tưởng là Phật truyền, không có truyền, ngay lúc Ngài thọ ký Ngài có quay lại một lần nữa, Ngài có suy nghĩ là theo lời của Đức Phật Nhiên Đăng đó, bây giờ tôi đang nói Đức Phật Thích Ca đó nha, các Phật khác y chang vậy, theo lời Đức Phật thì chắc chắn ta thành Phật. Như vậy thì bây giờ ta chuẩn bị cái gì? Khi mà ta đã trải qua hai cái này nè, hai step này thì tự nhiên tự động hiểu, mà người ta hiểu cách khác mình nhiều lắm, hiểu cái gì? Ta chắc chắn sẽ thành Phật vậy bây giờ ta phải chuẩn bị cái gì? Thì lúc đó Ngài suy nghĩ ta chỉ có chuẩn bị có ba chuyện thôi:

- Không làm các điều ác.
- Làm các điều lành.
- Và giữ gìn Tâm trong sạch.

Thì không làm các điều ác là sao? Thì tự động Ngài nghĩ ra, tại quý vị không học giáo lý nên không hình dung ra được, nó khổ vậy, chứ người ta có giáo lý, người ta nghe, người ta thuộc lòng Tam Tạng nhiều đời quá mà.

Không làm các điều ác là gì? Là phải trì giới đúng không? phải xuất gia đúng không? phải nhẫn nại đúng không? không nhẫn nại là tha hồ làm ác, rồi phải từ bi, nói chung là lúc đó Ngài suy nghĩ 3 cái: không làm ác, rồi làm thiện, rồi giữ Tâm trong sạch, đúng không?

Ngài suy nghĩ thế này? không làm ác là làm gì ta? Tự Ngài kê ra, rồi phải làm thiện sao ta? thì không làm ác Ngài suy nghĩ ra được 10 điều Ba la mật. Phải làm thiện sao ta? Cũng 10 điều nữa.

Rồi bây giờ giữ Tâm trong sạch phải sao ta? 10 điều nữa. Nên nhớ Ba la mật chỉ có 10 điều chứ không phải 30, sở dĩ 30 là vậy nè, nó gồm ba bậc, ba level.

1/ Level một là dám vì cái 10 này nè mà hy sinh cái vật ngoại thân.

2/ Level hai là dám vì cái 10 này nè mà dám hy sinh tay chân, tứ chi.

3/ Level ba là dám vì cái 10 cái này nè mà hy sinh mạng sống.

Chỉ là 10 thôi nhưng sở dĩ kể là 30 vì lấy 10 cái này đem nhân cho ba cái này, 3 step. Như Ngài Xá Lợi Phất, Mục Kiền Liên mới có step 1 thôi. Độc giác step 2. Muốn thành Phật tổ là step 3. Độc giác có thể là khi mà muốn đi tu mà bị người ta trói dăm chặt, bỏ đi vô rừng tu, còn dăm móc mắt ra, cái gan của Độc giác. Còn cái Toàn Giác thì không, cỡ nào cũng làm hết miễn là xong cái Ba la mật thôi. Nhưng có cái này, nghĩ đến những điều sau đây mà một vị Bồ Tát không có sợ:

- Thứ nhất sau khi Niết bàn rồi thì không còn giới hạn thời gian, cho nên dầu 80, 40 nó cũng còn có giới hạn. Đó là cái thứ nhất. Mấy cái này đúng ra giảng cho người nữ nghe rất là tiếc, rất là tiếc, bởi vì cái này người nam nghe là sẽ có nhiều người phát Bồ Đề Tâm, mà người nữ nghe nó trót quớt, tại sao làm người nữ nó vô phước chỗ đó, nghe những cái pháp này người nữ nghe... bên Bắc Tông có những cái bài, họ nói có những bộ Kinh mà họ không giảng cho hàng tiểu thừa đó, hiểu không? bên Nam Tông cũng vậy, bên Nam Tông có những cái không giảng cho người nữ nghe được, bởi nó uổng, bởi họ nghe, vậy hả, vậy hả, mà tay họ vẫn là nữ, rất là uổng. Có những điều Tâm niệm mà để một vị Bồ Tát không có sợ:

- Thứ nhất là lấy cái hữu hạn đổi cái vô hạn.

- Thứ hai, càng đi càng dễ, có hiểu càng đi càng dễ không? càng đi phước càng nhiều, thêm nữa cái Tâm càng mạnh.

Thí dụ như tự nhiên bây giờ 4 người chết nhất mà mình nghe nói là dám lấy người yêu của mình, người thương nhất của mình là vợ, con đem trao cho người khác là mình rùng mình. Nhưng mà vấn đề không phải như vậy, mà vấn đề là chỗ này nè, cái chỗ mà nguyện thắm này nè, là Ngài tập, tập, Ngài tập hết 7 A tăng kỳ, rồi qua cái số 9 này là Ngài tập tành, tập chút chút vậy đó, thí dụ như bây giờ tôi nói rõ luôn, tập những cái nhỏ nhỏ vậy nè, thay vì trước đây Ngài rất là ghen, hiểu không? nhưng mà bây giờ thì Ngài nói rằng là mình có giữ được bả hoài hay không? hiểu không? mà chỉ nghĩ vậy nó bớt ghen mà nhiều kiếp như vậy đó, rồi đến một kiếp nào đó mới dám xách đem cho. Nó phải tu vậy, tu từ chút, từ chút, hiểu không? cái mức khó tăng dần. Hồi đầu là muốn tu hành, muốn tùm lum mà ghen giữ lắm, rồi từ từ mới bớt từ từ, tức là làm dăm để bả đi đâu đó mình, mà trong Kinh nói rõ là cái người vợ đó phải là người mình thương nha, chứ còn vợ mà thứ tào lao tăng không có thương nữa, người đó phải là người mình thương mới được. Nói chung là cái chuyện đó chỉ có Bồ Tát biết thôi, hiểu không? chứ còn mà người ngoài khó biết lắm, đàn ông mà khi nó chán rồi, nó cho nó còn tặng cái nhà làm quà nữa, nó chán. Cho nên chỉ có Bồ Tát biết cái người mà mình hy sinh là người đó mình còn thương hay không? Trong Kinh nói cái người vợ và người con mà Bồ Tát đem bỏ thí là cái người mà Bồ Tát trước đó có thể dám vì người đó mà chết, hiểu không? cái thương đến cái mức vậy thì mình mới kể là Ba la mật. Còn mình, mình đem cho cái người mình chán.

Cái số 4 này nè là vẫn chưa xong, trong Kinh không có dựa vô ký lô hay là chiều dài mà trong Kinh dựa vô cái này, có thể thôi chuyển hay không? cái đó là trước khi mà gặp Đức Phật Nhiên Đăng Bồ tát trải mình đó, thì nhiều Phật khác đã thấy rồi, nhưng chưa tới lúc, đến Phật Nhiên Đăng Ngài biết người này nè chắc chắn, gặp Phật Ngài vẫn nguyện, có kiếp học giáo pháp Ngài biết mình là Bồ Tát, còn kiếp nào không có giáo pháp thì tự nhiên Ngài suy nghĩ một chuyện là ta không thể để cho chúng sanh nó khổ như vậy, ta phải làm cái gì cho họ, nghĩ đơn giản vậy thôi, và tại sao Phật hiếm là vì cái người mà có suy nghĩ như vậy rất là hiếm.

Thí dụ Thánh Gandhi thương tùm lum thương vậy, nhưng cái suy nghĩ như Bồ tát vậy là khó. Còn Bồ tát là khác, ta thấy đám dân nghèo này ta thương, ta làm gì cho họ hết nghèo, và Bồ tát nghĩ thêm cái nữa, học cái đó mới thấy khiếp, người thương mới đi step 1. Thấy đám dân nghèo thương, thế là ta làm cách mạng để cứu dân nghèo, hết. Nhưng Bồ tát thì không, trước hết Ngài thương cái đám dân nghèo này trước, rồi Ngài có nghĩ vậy nè, ta làm cái gì cho họ hết nghèo và nếu có thể làm hơn như vậy để cho họ được vui hơn nữa ta cũng làm, hiểu không? nghĩ xa như vậy, dù cái hơn đó là cái gì Ngài không biết. Nhưng mà Ngài sẵn sàng chịu cực hơn để mà chúng sanh được sướng hơn

cái vụ hết nghèo, hiểu không? mà cái này là tự Ngài, không ai dạy hết, cho nên Phật mới hiếm. Bởi vì thương người được, có cái lòng mà...

- Trong Kinh nói đọc nghe ghê lắm, trước hết là phải có lòng tri ân trước, cái người mà có lòng tri ân rất là hiếm, rất là hiếm. Tôi biết tôi nói ba người nữ nhìn tôi, ai cũng ngạc nhiên, cái lòng tri ân rất là hiếm có, muốn tôi nói ra không? có sao nói vậy đừng có nói dối nha, thấy không? chỉ có cái chân thật mà không dám thì tu cái gì được. Tức là trước hết tại sao mà lòng tri ơn hiếm, tôi giải thích ra quý vị đừng có chối được không? tôi đối xử tốt với quý vị suốt 10 năm, mỗi ngày tôi cho quý vị 10 ngàn dollar, một ngày 10 ngàn và tôi nào tôi cũng xoa bóp, rồi tôi ngâm nước ấm bằng thuốc bắc, rồi tôi trải mùng, quét dọn phòng hoàng, một ngày tôi đưa 10 ngàn dollar suốt 10 năm như vậy, mà tôi hầu như là hầu vừa giống như mẹ mà như vợ, vừa là con ruột, vừa là mẹ ruột, vừa là vợ, tức là tôi hầu quý vị tận cùng, mà mỗi ngày tôi đưa quý vị 10 ngàn muốn xài gì xài, suốt 10 năm như vậy. Thì tới cái năm thứ 11, tôi không còn tiếp tục như vậy nữa thì liệu quý vị còn muốn gặp mặt tôi nữa không? đó là một.

Cái thứ hai, nếu năm thứ 11 tôi không có đối xử với quý vị mà tôi chuyển qua đối tượng khác, hiểu không? thì lúc đó lòng tri ân có còn không? bởi vậy trước khi nói tôi có hồi nhớ chân thật nha đừng có mà...tôi sợ nhất... tôi thuyết pháp tôi gặp cái đó hoài...đâu có Sư, nhớ ơn...tôi biết nói dóc, chịu không nổi đâu, mình phải gan, tôi chịu, phải có gan vậy đó. Tại vì mình nói mình nhớ ơn, đúng, tức mấy ngày qua, đêm đêm nó xoa bóp mình, nó ngâm nước nóng, trời ơi cái ơn này biết chừng nào trả hết ta? Nhưng mà mình không ngờ đến năm thứ 11 chuyển đối tượng một cái là quên sạch, hoặc là nó làm cái lỗi gì đó mà mình bị sốc là quên sạch. Cho nên chuyện đầu tiên là lòng tri ơn đã khó rồi.

- Cái bước thứ hai là thương cái người giúp mình, cái bước thứ hai là thương người dung. Thứ hai là khó rồi đó.

- Thứ ba là thương bạn của kẻ thù.

- Thứ tư là thương được kẻ thù.

Tới đây mới làm Bồ tát được. Tôi nói hoài, học giáo lý mọi người cứ tưởng là ôi thành Phật có Ba la mật tôi học rồi, tôi càng nói quý vị càng hết hồn, cái hiểu Ba la mật của quý vị nó nghèo dữ lắm, đó, thì cái chuyện đầu tiên nói tới Bồ tát. Chuyện đầu tiên phải nói lòng tri ơn trước. Cái lòng tri ơn đã khó kiếm rồi, nhiều người không tin, tôi đã nói ra, lòng tri ơn đầu tiên là gì?

- Là thương người giúp mình.

- Cái bước thứ hai là thương người dung không ơn nghĩa gì hết, dám vì người dung mà chuyện gì cũng làm.

- Bước ba là thương bạn của kẻ thù, hơi khó rồi.

Thí dụ tôi thật sự tôi không có ưa cô Phụng, nhưng mà trong khi đó tôi gặp chị Oanh bị nạn tôi vẫn giúp mặc dù chị Oanh rất là thân với chị Phụng, hiểu không? người thường không có làm được chuyện đó hiểu không? bình thường, thương hay ghét lây lắm, đừng có chối, tôi ghét nhất là chối, mà ở đây bốn người mình có gì đâu mà lén, dấu, nói thiệt đi, thương được bạn kẻ thù là khó lắm, nhưng có nhiều người thà im lặng đi, đằng này họ chối phăng luôn, họ nói ai lại dờ vậy Sư, con nè, con thương cái thằng đó...họ kể...nói dóc, tôi biết nói dóc, mà tại vì họ đối xử với mình, mình biết, nói dóc. Cái thương bạn kẻ thù rất là khó.

- Rồi cuối cùng là thương được kẻ thù. Khó lắm.

Trong bốn cái này, cái không làm ác nó có cái khó của nó, mà làm thiện nó có cái khó của nó, có đúng không ta? Cái thứ ba là khỏi nói, không làm ác nó có cái khó của nó.

Thí dụ như không sát sanh, tôi biết ba người nữ ngồi trước mặt tôi ai nghe cũng ngạc nhiên hết, không sát sanh có gì đâu mà khó, sai. Vì người mình thương chỉ cần mình đập cá, cắt cổ gà là mình cứu được người mình thương, lúc đó mình có giết nó không? chưa hết, thấy con mình nó đau, nó ốm yếu, trước nhà cá, tôm đây hết, mà nếu lúc đó không biết Phật pháp, hiểu không? thì mình có lòng đại bi với mấy con cá, mấy con tép hay là mình giết nó, đừng có nói dễ.

Ngài Ledi, Ngài nói rất là đúng, Ngài nói những gì ta tu bây giờ là ta chỉ mong để lại thói quen tốt thôi, chứ đừng có hồng mà kiếp sau trở lại như cũ, bởi vì cái môi trường, môi trường, rất là khó.

Chứ đừng có ngồi mà nói là...có nhiều người học lơ mơ họ tưởng bây giờ thờ Phật, quy y, có pháp danh, có chuỗi là đủ, không có. Ngài Ledi, một vị cao tăng của Miến Điện, mà dân Miến coi Ngài như Thánh, Ngài nói mình làm thiện mình chỉ mong là để lại thói quen tốt thôi. Chứ còn mà đừng

có nghĩ sau này là mình sẽ tiếp tục con đường đó, hội nhập Ta bà là chuyện đó không có, cực hiếm. Bồ Tát kia mà coi như là 9 ác, 1 thiện mà, Bồ Tát đó 9 ác, 1 thiện. Còn mình nhiều? Mình là 100 ác, 1 thiện, còn có người 1000 ác, 1 thiện, tùy thôi. Nhưng Bồ Tát là 9 ác, 1 thiện đó, tức là 10 kiếp là hết 9 kiếp ác rồi, rồi từ từ mới siết từ từ, siết từ lúc thọ ký, từ lúc thọ ký là 9 ác, 1 thiện, từ từ trả quả từ từ, còn chuyện lúc nào thì mình không biết, phải giảm từ từ giảm riết đến cái lúc mà coi như là 10 thiện mà 1 ác, thì lúc đó mới thành Phật, Bồ Tát đó nha, chứ người bình thường mình mà có tu hành là 100 ác, 1 thiện, còn người không tu thì bất định, 1000 ác, 1 thiện, 10 ngàn ác, 1 thiện, 100 ngàn ác, 1 thiện, 1 triệu ác, 1 thiện, 1 tỷ ác, 1 thiện, như con heo, con sư tử dứt khoát là 1 tỷ ác, 1 thiện rồi, chắc không có thiện luôn. Thì mình nghe mấy cái đó mình mới run, à thì ra cái hiểu Ba la mật của mình nó nghèo dữ lắm, nó nghèo lắm, ngay trong cái chuyện mà không làm ác, mà làm thiện, giữ Tâm trong sạch, nội ba cái này không, là nhiều người tưởng hiểu rồi, nhưng mà đâu có biết cái vụ mà trăm ác, ngàn ác đâu có biết, nó khó lắm.

Đó, bây giờ qua tới thiện, không làm ác, Bồ tát còn 10 ác, 1 thiện. Qua tới làm thiện thì sao? Làm thiện thì ngược lại, mình có dám vì điều thiện mà mình hy sinh cái gì hay không? thời gian, sức khỏe, tiền bạc, uy tín, tình cảm, danh dự, hiểu không? cái ác là cái vụ phân trăm. Qua tới cái thiện mình dám vì điều thiện mình hy sinh được cái gì? tình cảm, thời gian, tiền bạc, sức khỏe, danh vọng, uy tín, quyền lực? khi mình nghĩ tới đó, mình mới thấy làm thiện không có dễ, Xong chưa? Bây giờ hiểu chữ thọ ký không?

Từ này giờ nói cho cô nghe cái chữ mà từ đâu mà ra cái vụ mà nguyện đó, thứ nhất là được ai tác động, thứ hai là tự mình nghĩ ra, nhưng mà cái đó chỉ là cái khởi đầu nhỏ xíu, cái phần sau vẫn là Ngài, chứ đừng có nghe vậy về đồn ông nói Bồ Tát mà bị người ta xúi không phải, không phải, xúi, phải coi ai xúi, chứ đâu phải tào lao nó xúi. Giống như trong Kinh nói, vàng nấu thì nó chảy, nhưng mà vàng nó chảy nó vẫn là vàng, hiểu không? bị xúi nhưng mà người đó sao? Chứ còn nếu là chì thì nấu ra nó cũng thành chì, còn vàng nấu ra nó cũng thành vàng, cái người mà thứ xịn dầu bị người ta xúi nó cũng trở thành người đàng hoàng, chỉ nghe cái lời xúi nào hay thôi. Cho nên khi thọ ký Bồ Tát mới quán 10 cái điều này. Không làm điều ác, điều ác sao ta? ông tính, tính hồi nó lòi ra số 10 đó thôi, mà tại sao ông tính ra, là tại vì ông có... Ngài xá Lợi Phất là chỉ có được 1 A tăng kỳ thôi, mà cái này Bồ Tát quát cho mình 16 mà làm sao... Có còn hơn không.

Thứ hai xét về nhiều khía cạnh khác thì mình thấy hình như cái có nó có lý hơn, tại sao? tại vì mình thấy cây chuối bị đốn ngang chỉ cần nó còn cái mầm là nó lên, biết chuyện đó không? thì như vậy thì mình thấy à thì ra cây chuối nó do nguyên nhân nào mà nó có mặt, nếu nguyên nhân ấy nó còn thì cây chuối tiếp tục còn, đơn giản vậy thôi, cái rong rêu này từ đâu nó ta ra? Là do ẩm, như vậy bây giờ nếu bây giờ mình cạo hết cái rong rêu này nhưng mà mình vẫn tiếp tục để cho nó khuất nắng, tiếp tục để cho nó bị ẩm, tiếp tục khuất nắng, tiếp tục ẩm thì nó sẽ tiếp tục ra rêu nữa, vì nghĩ chỗ này mà thằng Tí nó teo, nghĩ đến tái sanh, hiểu không? tôi nói thằng cha không có đắc đó nha. Trong Kinh nói Bồ Tát mà từ lúc mà phát nguyện rồi, thì người nào cũng phải ly dục dần dần hết, ly dục là gì? Là phải biết chán sợ 5 trần, cái đó là cái phản xạ rất là tự nhiên, very very reflexly, muốn thành vị trí ghê gớm trong vũ trụ là chuyện đầu tiên là anh phải ly dục, tại sao? tại vì nếu anh không có khả năng ly dục thì anh không có làm ăn được gì hết, bây giờ tôi muốn Kalama quá nè, lúc tôi khổ tôi cũng muốn Kalama nhưng về tới Kalama là tôi thấy mấy hành giả nào đẹp đẹp là tôi bắt đầu lạng tới lạng lui, hiểu không? hoặc là khi có Kalama thì thể nào tôi cũng quen biết nhiều người là họ mời đi chỗ này, họ mời đi chỗ kia mà con người tôi rất nặng về tiền, người tôi rất nặng về nữ sắc, người tôi rất mê tiếng tăm, thí dụ vậy, thua. Cho nên, chuyện đầu tiên anh muốn làm chuyện lớn đầu tiên là anh phải khe khắc với anh trước, anh phải buông hết, cho nên là chính vì chỗ này trong Kinh nói Bồ Tát 3 hạng: Phật Tử là Chánh Đẳng Giác, Độc Giác, và Thánh văn. Thánh văn lớn chứ Thánh văn nhỏ thì không có tính vô đây, Thánh văn lớn như Xá Lợi Phất, Mục Kiền Liên, A Nan, Ca Diếp, những vị đó lúc sơ phát Tâm là đều ly dục, mà tại sao vậy? đó là cái luật, bởi vì khi mà sơ phát Tâm mà họ có cái đó tại sao vậy? họ mới đắc thiên, đắc thần thông nó dễ, mà cái niềm tin của cái người đắc thần thông đó chị tin nó mạnh hơn người bình thường không? trong khi người bình thường, ba người tôi nè toàn nghe nói không, còn chị, chị thấy rõ ràng địa ngục, cõi trời, kiếp trước, kiếp sau, mà trong khi bây giờ anh không có ly dục, cái này nó dẫn đến cái kia hiểu không ta? Khi mà anh không ly dục thì anh lấy cái gì mà đắc thiên, mà anh không đắc thiên thì anh lấy cái gì mà anh thấy

thế giới này ở một cái chiều kích khác, ở một cái phương diện khác. Cho nên cái đạo Phật, cho nên tại sao bên Nam Tông không có nói nặng, không có nói nhiều về Bồ Tát Đạo, bởi vì theo tinh thần Nam Tông thì cái cốt của anh nó đã nằm sẵn, chư Phật chỉ dạy cái số 37 này thôi, cái cốt anh là cốt nào thì tự động anh trôi về bên bờ đó. Tôi nhắc lại, không có trường đại học nào mà đào tạo riêng cho Nobel, đào tạo riêng cho tỷ phú, không có. Có điều từ cái trường đó đi ra thì cái tên nào, cái bản lĩnh nào thì nó trôi về cái bên bờ đó. Và theo trong Kinh, thì trong cả mấy ngàn tỷ, mấy ngàn tỷ người cầu giải thoát mới có một người là đi đến nơi đến chốn Phật quả Chánh Đẳng Giác, mấy ngàn tỷ thì mới có 1 người thành Phật, chứ không phải là mấy trăm, mấy triệu, mấy ngàn tỷ, mấy ngàn tỷ thì mới có 1 người thành Phật, tại sao tôi dám nói con số đó, Ngài Xá Lợi Phất chỉ riêng cái bài Kinh mà Samma Citta là đã là một ngàn tỷ người chứng đạo mà, chứng Thanh Văn. Ngài Xá Lợi Phất thuyết một thời này, 1000 tỷ chư Thiên, dĩ nhiên con số này làm cô Phụng bày hoàng lăm, 1000 tỷ trong Kinh tôi cho số Pali luôn koti-Sata-Sahassam.

Sata sahassam là 100 ngàn

Koti là 10 triệu

Tất cả đều phải ly dục hết, nhưng mà sở dĩ hồi nãy tôi không kể tới họ (hàng Thanh Văn nhỏ) là bởi vì từ lúc họ phát nguyện cho đến lúc họ đắc quả, chưa chắc họ có nhiều thời gian để ly dục, nhưng mà cái căn bản của họ là gì? Là chán sợ sanh tử. Chứ còn mà ly dục của ba cái hạng lớn là ghê hơn, ngoài cái chán sợ sinh tử ra, họ có rất nhiều kiếp họ chán sợ 5 dục, hai cái khác nhau nha, tôi cũng chán sợ sanh tử lắm, nhưng mà tôi gặp dục là tôi mê. Nhưng các vị Bồ tát lớn Độc Giác, Thinh Văn lớn hoặc là Phật Tổ, thì ngoài cái chán sinh tử là chán cái lớn, chán cái chánh, thì mấy cái phụ cũng chán, tức là chán 5 dục.

- Sự hiện hữu của chúng sanh y cứ trên Danh sắc hoặc 5 Uẩn tức Thân Tâm nói gọn.

- Sự lệ thuộc vào Danh hay Sắc hoặc cả hai đến từ hai lý do:

a/ do sở thích

b/ do tiền nghiệp thúc đẩy ngoài ý muốn.

Chúng sanh cõi Vô tưởng chỉ có sắc mà không Danh (Tâm).

Hoặc chúng sanh Vô sắc chỉ có Tâm mà không có thân là điển hình cho trường hợp vừa nói. Họ có sự hiện hữu đặc biệt như vậy là do sở thích.

Còn trường hợp thứ hai là sự lệ thuộc Danh Sắc do nghiệp thúc đẩy ngoài ý muốn như vì ác nghiệp mà phải mang thân sa đọa ở cõi dục có đủ cả Danh Sắc hay do nghiệp Dục ái đam mê trong 5 trần vật chất mà nhân thiên cõi dục phải luôn hiện hữu với 6 Căn.

- Chuyện đầu tiên là nhớ thế này: Đời sống của chúng sanh phải y cứ trên Danh và Sắc.

- Sự y cứ ấy nó dựa trên 2 điều kiện: một là do sở thích, hai là do nghiệp thúc đẩy ngoài ý muốn có nghĩa là cứ cầm đầu làm thiện làm ác không nguyện gì hết thì thí dụ như nghiệp ác nó đẩy mình làm con trùng thì tự nhiên mình cũng phải có hình hài của con trùng, do nghiệp thúc đẩy mà mình sanh ra làm cái loài mà đẻ bằng trứng, sanh ra trong môi trường âm thấp, sanh ra môi trường đẻ nguyên con, là thai sanh hoặc sanh ra trong môi trường đột hiện: bùm xuất hiện, bùm biến mất.

Do hai điều kiện sau đây:

1/ Là do sở thích/

2/ Là do tiền nghiệp thúc đẩy NGOÀI Ý MUỐN, bởi sở thích nó là ý muốn.

Do một trong hai điều kiện trên mà chúng sanh cõi ngũ uẩn phải luôn hiện hữu với cái thân xác vật chất và đối tượng nhận biết của 6 Căn từ đó cũng đủ cả 6 Trần.

Ở phần này ta học riêng về Sắc pháp tức vật chất trong đời sống của chúng sanh các cõi qua 4 chủng loại hữu tình: sanh ra bằng trứng, bằng con, sanh ra từ môi trường âm thấp không cần giao phối và trường hợp đột hiện của loài hoá sanh, suddenly appearance, tự nhiên bùm có mặt, rồi mai một hết tuổi thọ, bùm mất tiêu.

Tùy vào chủng loại nào cộng với trường hợp biệt nghiệp mà sự xuất hiện của các thứ Sắc pháp từ lúc sanh ra đến khi chết đi thường khác nhau. Loài sớm có Sắc pháp đầy đủ nhất là loài hóa sanh, tiếp theo là thấp sanh, còn thai sanh và noãn sanh nói chung là tương đương nhau.

Loài thai sanh kéo dài thời gian trong bụng mẹ để có đủ Sắc pháp. Loài noãn sanh kéo dài thời gian trong trứng.

Thời gian kết tụ Sắc pháp đầu đời càng dài thì nguy cơ tai nạn cũng càng lớn. Tại vì nó lâu, trứng bẻ hoặc là hư thai. Nhưng cũng có trường hợp thời gian lâu là điều kiện để hình thành các cơ phận phức tạp.

Thí dụ như cái đầu của mình có tới 100 tỷ neuron, chưa kể mấy cái cơ, gân, cơ mặt, cơ hàm nó rối dữ lắm. Còn mấy cái con đơn giản như con ốc, con cua đơn giản thôi. Còn mình thì trời ơi con mắt của mình, trong cái trong của mình nó chằng chịt, chưa kể cái cấu trúc não bộ, cấu trúc cột sống nó quan trọng lắm, nó cho mình... homo sapiens, khi mà cái cột sống phát triển lên dựng đứng, đó là một bước đi rất là lớn, khi mà dựng đứng cột sống thì khả năng mà tiếp nhận ba chiều không gian nó mới có, chứ khi mà cái đầu nó ngang với cái lưng thì cái khả năng tiếp nhận ba chiều không gian không có đủ: ngang, dọc, sâu. Còn khi mà cột sống dựng lên như vậy thì cái khả năng mà tiếp nhận ba chiều không gian.

Thứ hai, cấu trúc rắc rối của não bộ, của các tế bào não nó càng nhiều, càng rắc rối. Các nhà khoa học bây giờ tạm thời họ không thấy Tâm nhưng mà họ phải chia từng phần, phần nào là phần trí nhớ, phần tình cảm, phần tín ngưỡng, rồi trong đó có những dây thần kinh mà chịu đau nữa, những dây thần kinh mà nó chịu trách nhiệm đau. Có những chỗ nó chịu trách nhiệm ghi nhớ, chạm vào đó là thăng nhò cườì suốt ngày luôn. Cho nên cái thời gian lâu nó có hai vấn đề:

- Một, là nó kéo dài cái nguy cơ tử vong, nguy cơ tai nạn. Nhưng mà đồng thời cũng có trường hợp là cái thời gian kết tụ Sắc pháp nó lâu là bởi vì nó là cái điều kiện cần và đủ cho cái việc mà hình thành các cơ phận phức tạp. Học giáo lý là phải học cho tới như vậy đó.

Như đã nói việc ta có đủ Sắc pháp hay không là do duyên nghiệp hoặc sở thích. Ở chúng sanh cõi Sắc giới trung bình phải có đủ 18 thứ Sắc pháp (gồm cả hormon giới tính) nhưng trong trường hợp đặc biệt thì có những cá nhân bị khiếm khuyết (như mù bẩm sinh thì không có Sắc nhãn căn).

Hoặc có trường hợp đặc biệt là người phi giới tính, hoặc có những loài phi giới tính, có những loài động vật như con trùng nó phi giới tính biết không? nó không có vụ giao phối, nó không có nam nữ, đực cái, trống mái, không có âm dương gì hết, cho nên những loài đó không có tình mẫu tử.

Có những chuyện mà các vị khổ cái là các vị học A Tỳ Đàm mà không học Tạng Kinh. Chỉ học A Tỳ Đàm mà không học Tạng Kinh thì không có biết vì mấy cái đó trong A Tỳ Đàm không có nói.

Thí dụ như là Tu Đà Hườn trừ được Thân kiến, hoài nghi, trong khi Giới cấm thủ nó không có trong A Tỳ Đàm đúng không? mà bên đây lại có đúng không ta?

Thân kiến là chấp thân tâm này của mình.

Còn hoài nghi là hoang mang về bản thân mình, hoang mang về cái ngã.

Nhưng mà bên Tạng Kinh thì kể luôn Giới cấm thủ. Chuyện khác nữa là trong A Tỳ Đàm chỉ nói Tu Đà Hườn bỏ được Thân kiến, Hoài nghi, nhưng mà thật ra bên Tạng Kinh kể rõ là bỏ luôn cả bốn xên, ganh ty. Và có những cái mà bên Tạng A Tỳ Đàm và Tạng Kinh nói khác, không phải mâu thuẫn nhau nhưng mà bên nói rõ, bên nói không rõ.

- Nói theo bên Tạng A Tỳ Đàm là bậc Tam quả trừ Dục ái và sân đúng không? nhưng mà không có nói rõ là râu ria của Dục ái và Sân là gì? Thì không có kể. Có nghĩa là khi mà vị đó bỏ Dục Ái và Sân thì vị ấy bỏ bao nhiêu thứ khác nữa, trong đó gồm có, nghe nè: dục ái là đam mê trong 5 Sắc thân kiến và Sân. Khi mà trừ được 5 cái này đó, thì nó dẫn đến cái gì? không màng khen chê, không còn tình nam nữ, không có cái khái niệm mất còn, không có, không buồn vui, chỉ có an lạc chứ không có buồn vui, cái vui mà găng với cái buồn thì không có, chỉ có an lạc thôi chứ không có buồn vui nha, mà đặc biệt là không màng khen chê, quyền lực, uy tín là những cái này nó đều dính chùm với nhau, quyền lực, uy tín, khen chê là nó đều dính liền với Dục ái, khổ như vậy mà nhiều người cứ nói nó là Tâm linh, là tinh thần chứ thật ra là người lia dục ái thì người đó không còn màng đến quyền lực, uy tín, khen chê nữa mà trong A Tỳ Đàm không có nói.

Không màng quyền lực, khen chê. Nói thêm, Tu Đà Hườn bốn cái này là nhẹ vô cùng rồi, trong đầu Tu Đà Hườn chỉ có Tam Bảo thôi, nhưng có điều nói không có thì không đúng, vẫn còn chứ. Tam quả, nhưng mà Phạm thiên cũng y chang nhưng mà tương đối, còn Tam quả là tuyệt đối, nhớ nha. Phạm Thiên phạm thì không có mà tương đối. Còn Tam quả là gì? là tuyệt đối. Cho nên tại sao trong Kinh nói vị Phạm Thiên đó là một đối tượng cao cấp là bởi vì nó giống Thánh dữ lắm, Phạm thiên là không màng...không phải họ cao siêu gì mà trên đó họ không có cái khái niệm đó.

Tôi nói nghe nè, cái khái niệm mà “nịnh” đó, chỉ có Châu Á thôi. Tại theo tôi biết thì ở Âu Mỹ mình mua lòng sếp không được gì hết, tại bên đây tất cả nó đều vô máy móc, nó chặt lắm, như bây giờ tôi mua lòng tổng giám đốc, tổng giám đốc không có lấy quyền lợi gì mà cho tôi riêng được hết, nó chặt chẽ. Đó là nói về mặt technical, là tổng giám đốc, ông sếp không có gì để cho tôi hết, mà ông nhúc nhích móng tay là cả vũ trụ nó biết hết, xử tự do.

Thứ hai, từ nhỏ môi trường giáo dục của tôi, ở bên Thụy sỹ từ nhỏ là tôi với anh sòng phẳng, anh là hiệu trưởng, tôi gặp anh là tôi chỉ chào anh thôi, chứ anh không có gì để tôi phải sợ anh hết, nha.

Tôi có lỗi thì anh nói với má tôi, chứ không có cái vụ hù. Còn bên Châu Á thì mày cả chón tao đuổi học mày, tao kêu má mày tao chửi má mày tùm lum. Nhưng mà bên đó không có, bên đây không có cái vụ mà lên nịnh hiệu trưởng, bao thơ, ngày 20/11....là không có. Bên đây hiệu trưởng nào mà ăn là coi như đời hết, tổ cho chết. Chính vì chỉ riêng cái Thụy sỹ thôi, mà Mỹ cũng vậy, cho nên sanh ra trong một môi trường như vậy nên một số khái niệm họ không biết, cô biết không? họ không có biết, nghe nói nịnh họ không hiểu luôn, giải thích cả buổi mà sao kỳ vậy, cơm mày ăn, nhà mày ở ở sao mà tại sao mà mình phải mua lòng nhau? Mình thích mình chơi, mình không thích thì thôi, mắc gì phải mua lòng, chưa kể chịu nhục, bên Châu Á mình còn có chuyện dâng vợ cho sếp để mà thăng chức nữa, đến cái mức mà đoạn trường như vậy. Tôi chỉ nói gọn ghẽ cho quý vị nghe một vài chuyện để các vị thấy rõ ràng môi trường sống nó dẫn đến những khái niệm, những quan niệm mà ở nơi khác không có, nha, rất là quan trọng. Đừng có coi thường mấy cái mà tôi nói là:

- Tiền nghiệp.

- Khuynh hướng tâm lý.

- Và môi trường sống.

Cái ông thầy đó là ông độc còn hơn vịt xiêm nữa, cái ông môi trường sống ông độc lắm. Tại vì chính cái môi trường sống đó, dĩ nhiên mình cũng tu nhiều đời, rồi mình khuynh hướng tâm lý, tiền nghiệp. Nhưng kẹt cái môi trường sống. Khi cô sống quá lâu trong môi trường hiện tại nào đó, thì nó sẽ góp phần nó đẩy lùi khuynh hướng tâm lý, cô hiểu cái đó không? thí dụ như bây giờ tôi sanh ra tôi gặp Đức Phật, gặp Ngài A Nan, Ngài Ca Diếp, thì cái khuynh hướng tâm lý là gì? là hướng dục, rồi sân si nó phải bớt chứ, phải tin chuyện đó, thậm chí tôi còn đắc A La Hán được, nói gì mà giảm. Đó, nó giảm dữ lắm. Còn mà tôi tu nhiều đời nhiều kiếp mà tôi ở chung với cái thứ mà ham danh, ham lợi, háo sắc, háo tài là chết. Thì Ngài, lúc đầu là gì? Là tâm thức đối kháng, sống với cái người mà thấp kém, lúc đầu mình sống bằng tâm thức đối kháng, sau đó là tâm thức thỏa hiệp và cuối cùng là tâm thức hòa giải, có hiểu ba cái đó không? là đời cô tàn rồi.

Hồi đầu tiên là tâm thức đối kháng, cô với nó như nước với lửa, nhưng mà cuối cùng là tâm thức thỏa hiệp coi như là OK mỗi đứa nhường nhau một bước để sống, kệ nó, nó xấu phần nó, mình tốt phần mình. Nhưng tới lúc hòa giải dân tộc thành khối đại đoàn kết là coi như cô là rác luôn. Tôi không nói xấu ai, nhưng mà có điều lúc đầu là đối kháng, sau lên tới thỏa hiệp, hòa giải dân tộc thành khối đại đoàn kết, tôi ón nhất là khối đại đoàn kết, tiêu. Mà từ từ, đối với người xấu, người tốt gì cũng vậy, buổi đầu mình sốc nhưng mà còn chuyện hỏi ai hòa giải ai thì khó nói lắm, cái lực ai mạnh, hiểu không? bên thiện sức hút nó mạnh thì cái đám ác nó đi theo, mà ác nó mạnh thì đám thiện nó theo nhưng mà thường ác hơi nhiều.

Con trùng nó do cái nghiệp của nó, vì quá nhiều nó quá nặng ăn, quá nặng ngủ, nó không có nặng cái kia thì nó sẽ đẩy về cái chỗ nào mà giống y chang như nó, chứ không phải là do nó ly dục, do nó nặng cái đó, mà tại sao nó nặng? là tại vì do khuynh hướng tâm lý, môi trường sống.

Ganh tỵ phải có kiến thức, phải có khái niệm so sánh, nhưng theo tôi nghĩ là ganh tỵ cũng phải là cái loài cao cấp như con chó, mà cô nưng con này mà không nưng con kia, chứ còn con bò thì theo tôi nghĩ cũng hơi mê, con bò không có, loài đó tôi nghĩ phần lớn là tham, tham nhiều. Phóng dật là khi nào mình có nhiều đề tài để mình lựa chọn, mình mới lảng xảng, còn nó thì cứ tham suốt, nó ăn, nó rút sâu trong đất nó mát lạnh, êm mát, êm mát, ăn, êm mát, ăn, theo tôi suy diễn vậy thôi nha, tôi không dám chắc, nhưng tôi biết chắc chắn là phiền não chủ yếu, thiện là không có rồi đó. Vì nó êm mát, chứ còn sân thì...bởi vì sân phải có cái bất mãn, nó muốn cắn con kia mà nó không có miệng cắn, ghê lắm, cái loài đó ghê lắm, nói gì nữa, nó khác cọng dây thun chút xíu, nói cọng dây thun là nó, là anh cọng dây thun vậy thôi, gần như là anh cọng dây thun, có những con ốc mà cô bỏ miếng

muối lên là nó tan cô biết không? con ốc sên, cô để muối lên là nó thành một đồng bầy nhầy như đồng đầm nhót vậy, nó lấy ra rồi xong, có nghĩa là cái cơ phận trong đó...

Trong Kinh chỉ nói như thế này:

- Là nặng về sân mà có cộng với thân nghiệp, khẩu nghiệp thì có thể sẽ đi địa ngục.
- Còn nặng về sân mà không có thân nghiệp, khẩu nghiệp thì đi làm loài A Tu La.
- Còn nặng về tham mà dính về bốn xեն là ngạ quỷ.
- Còn nặng về tham mà không có gắn liền với bốn xեն thì xuống địa ngục hoặc là bàng sanh.

Nói chung là về nặng về tham mà có gắn với cái gì. Nhưng mà trong ba cái Tham, Sân, Si, cái nào mà gắn với thân nghiệp, khẩu nghiệp là đi địa ngục hết, đa phần là đi địa ngục hết.

Thí dụ tham mà gắn với bốn sեն thì là ngạ quỷ.

- Tham gắn với bốn sեն thì ngạ quỷ.
- Vì tham mà cộng với nghiệp ngoài ra, nghiệp thân khẩu thì là đi địa ngục.
- Sân mà không nặng nghiệp thân khẩu thì làm A Tu la.
- Còn Sân mà nặng nghiệp thân khẩu là địa ngục.

- Còn cái loài bàng sanh thì 50/50, có nghĩa là sao? là nó không có nặng như địa ngục, cái này là trong Chánh tạng ghi. Đây các Tỷ kheo thà làm bàng sanh tốt hơn đi địa ngục đó. Bữa hôm tôi mới giảng xong, quên bài kinh nào? Lý do là cái thời gian mà nó bị quên nó ít hơn, vậy thôi, và thời gian cái khổ nó chịu ít hơn cái thời gian mà nó bị quên ít hơn, nó có thể nhờ một cái hậu báo nghiệp, còn nhớ hậu báo nghiệp không? hậu báo nghiệp từ kiếp thứ hai trở đi thì mỗi người vậy có vô số, không phải vô số mà một núi cái hậu báo đó, chính cái hậu báo nó cứu, nó kéo mình lên. Nhưng cái vấn đề kéo lên trong môi trường nào? cái này là cái chuyện khác nữa, bởi vậy chữ môi trường tôi nói riết nó quan trọng lắm. Cô mới vừa ngoi lên, cô ngoi lên trong môi trường xấu thì cô rớt trở xuống, nhưng không sao cô còn có tới một núi lặn, cô lặn một thời gian thì cái hậu báo nó mới chi viện lên, cô lại trôi lên, mà hậu báo đâu phải là thiện không, có hậu báo bất thiện nữa phải không? rồi mình đang ở trên đây, cái nó đạp mình xuống tới hàm luôn, rồi mình nhờ cái thiện nó kéo mình lên, lúc kéo lên, mình lên, mình ngó lên gặp ai? lên gặp ánh nắng còn đỡ, lên gặp mưa đêm nữa, hiểu mưa đêm không? lên gặp ánh nắng, nghĩa là lên gặp Phật, gặp người lành thì là đỡ, còn lên gặp ban đêm mà còn mưa, lên cái thời mà không có giáo pháp...

Trong Kinh kể những cái rụng rời lắm, trong Kinh mà trong sử của thế giới tôi đọc, có những cái thời mà có những cái đạo rất là mạnh giống như Cơ Đốc bây giờ vậy đó, lịch sử nhân loại chứng minh như vậy, nó có những cái thời mà cả hành tinh vô đạo, không có tín ngưỡng. Bên Thiên Chúa có nhìn nhận vụ đó nên mới có đại hồng thủy, rồi biết tháp Babel không? có lúc mình không tin trời đất, mình nói mình sẽ cất một cái tháp mà nó chạm được trời, thì Chúa Trời mới phạt đó, là tụi bây hỗn cho nên từ đây về sau...hồi xưa trước khi cất tháp Babel tụi bây nói một thứ tiếng, nhưng mà chính vì tụi bây hỗn nên tao phạt tụi bây là mỗi đứa nói một thứ tiếng khác nhau, từ đó là anh em mới chia cách nhau, hiểu không? tức là mình hỗn mình tính là người nổi với trời. Chúa nói cái nổi đó là cái nổi tội lỗi, đó là phạm thượng. Tao phạt cái tội muốn nổi liền, tao làm tụi bây sẽ không...chẳng những không nổi được mà giữa tụi bây với nhau cũng không nổi với nhau được luôn, chúa phán phạt ngôn ngữ...chuyện của Chúa tôi không có nói, tôi muốn nói cái khái niệm mà vô đạo cái thời kỳ đen tối của trái đất là nó có nhiều lắm. Có những lúc người ta cùng cả hành tinh này theo cái đạo rất là kỳ quái thờ lửa. Có những lúc cả hành tinh này theo cái đạo thờ mưa nắng, mặt trăng, mặt trời. Có lúc nguyên cái hành tinh này nó đi theo một cái ông nào đó Hitler, thí dụ vậy đó, ăn rồi đi thờ máu tươi, thờ thịt sống, thờ cái đạo lạ vậy đó, mà mạnh vô cùng. Rồi cái giai đoạn đó mất đi, cái gì mà không mất, Chánh Đẳng Giác còn mất mà, mất xong rồi bắt đầu nó trải qua thời gian một là vô đạo, hai là nó ra cái đạo khác, còn không nó ra đạo lon con, tức là cứ nhúm, nhúm, nhúm vậy đó, rồi trong cái lôm côm đó thì tùy cái duyên lành thích hợp thì Chư Phật có mặt. Có mặt chỉ là viên đá liệng ao bèo thôi, chư Phật oai lực như vậy, trí tuệ như vậy, Tâm từ như vậy chỉ là cái viên đá bùm thả xuống, vì thời gian các Ngài ra đâu có bao nhiêu, Ngài vừa xuống một cái bèo nó dẹt ra chút xíu, ánh nắng nó xuyên xuống cái ao bèo, nó rọi xuống cái đáy ao, xong rồi là khấp lẹ. Tính theo thời gian của vũ trụ, thì cái thời gian hoằng pháp của Đức Phật chỉ là thời gian của một cái viên sỏi lộn xuống ao bèo. Tại vì mình, xin lỗi cái đầu mình nó bự quá, mình cứ ngồi mình ăn rồi mình cứ đếm giống như đứa nhà nghèo, ngồi đếm bạc các thầy nó nhiều. Vì mình sống ít cho nên

mình thấy 100 năm là nhiều, 1000 năm là nhiều. Giống như đứa bé ăn mày mà nó có nắm bạc các nó thấy nhiều. Chứ nếu tính thời gian của vũ trụ kêu là Geocology time, thời gian của địa quyển, thời gian mà biển dâu, thời gian mà Châu lục nổi, Châu lục chìm, mấy cái continent chìm một, hai ngàn năm là nháy mắt, hiểu cái đó không? hôm nay mà cô đeo một cái chiếc nhẫn mà bằng amber, hồ phách, nếu mà cô đeo mà cô có kiến thức, cô có biết là cô đeo trên tay mấy triệu năm trên tay không? trong cửa sổ nhà cô thí dụ có một cái cục gỗ hóa thạch, cô để cái cục đó...như bữa đó tôi đi Miến Điện đi... 6 triệu năm. Có nghĩa là khi mà nói đến thiên nhiên, hiện tượng vũ trụ, cái vụ 100 năm, nói ra thêm nhục, tính bằng triệu không à, cấp vũ trụ, cấp Châu lục, cấp địa quyển, cấp trầm tích, hóa thạch là triệu không..

- Cái bi kịch lớn nhất của mình là gì? Là đi vào chùa không học giáo lý.

- Cái thứ hai, học giao lý là học với ai, vì nó có những cách tiếp cận giáo lý, chỉ thấy một không khí khối nhang tôn giáo mù mịt, càng học càng nghi ngờ Phật. Nhưng thật ra đạo Phật là Đạo rất là minh triết, Đạo rất là thông minh. Cái cách mà mình tiếp cận approach, cách tiếp cận rất là quan trọng.

Tôi nói các vị nghe là các vị không có ngờ đó là người Âu Mỹ họ rất giỏi về phong thủy, nhưng mà phong thủy qua cái lăng kính, qua cách nói của người Âu Mỹ không giống phong thủy của mấy ông mà mu rùa, cỏ thi của mình, họ nói rất là khoa học. Tôi mê phong thủy không phải vì tôi là người Việt và vì tôi mê Trung Quốc mà vì tôi đọc sách của người Âu Mỹ.

Thí dụ như phong thủy mà họ định nghĩa ba cái khí gì đó, địa khí, long mạch gì đó, Âu Mỹ nó nói về cái Feng Shui nó nói khác, nó định nghĩa thế này:

1/ Phong thủy là gì? Là đáp ứng được nhu cầu sinh hoạt của con người, thí dụ như một chỗ ở mà đi đứng tiện, không nguy hiểm, đường dốc, trong nhà kỵ góc nhọn, trong nhà khi mình nằm kỵ cái gì nó đề.

2/ Thứ hai, nó nói Phong thủy chuyện đầu tiên là gì? là phải đáp ứng được nhu cầu sinh hoạt của con người, thí dụ nắng, gió và không khí, cái đó thêm nữa là đi đứng tiện, không nguy hiểm.

3/ Cái thứ ba là gì? nghệ thuật sắp xếp đồ đạc hợp lý, chưng bày nội thất hợp lý, mà thế nào là hợp lý:

- Sinh hoạt dễ dàng đi ra vô không bị vướng, đi ra vô ẹo ẹo mai một nó gây nhau, có, ẹo riết nó bực, tôi nè, tôi ẹo quá tôi bực, bực thì nó nổi nóng lên.

- Thứ hai nữa là khi mà sắp xếp như vậy đó nó hợp lý về sinh hoạt mà nó lại hợp lý về cả vấn đề an toàn của mình nữa, về tâm lý mà về...

- Cái thứ ba là thẩm mỹ, ngoài cái an toàn ra, sắp xếp như vậy thẩm mỹ. Người Âu Mỹ chủ trương trang trí nội thất interior là gì? chống thừa, kỵ thiếu. Chống thừa là cái không dùng thì không để. Mà kỵ thiếu có nghĩa là trong nhà họ, họ ngại chuyện thiếu tiện nghi lắm. Những cái nhà của Mỹ thường mình thấy nó cất như cái nhà kho vậy, mấy cái chỗ, mấy cái nhà office trông nó vuông vuông mắc cười, nhưng cô vô đó tôi hứa với cô đủ hết, exit là chỗ thoát hiểm, rồi nhà cầu, có tivi cho khách coi, có báo cho khách đọc, thậm chí có bình nước nóng, nước lạnh, tôi thấy phòng mạch bác sĩ có chỗ chơi cho con nít nữa mà ở ngoài cô nhìn vô nó xấu quá. Nhưng mà nó chủ trương.. đó là phong thủy của Âu Mỹ.

- Cuối cùng ba cái long mạch là cái gì? Là cái thế đất, nó là đất trũng hay không? đất gò hay không? đất bị ngập hay không? chỗ đất đó có đủ nắng, đủ gió hay không? và mỗi năm vào cái mùa lũ lụt, mưa bão chỗ đó có phải là cái chỗ gánh hay không? đó phong thủy là như vậy.

- Và sau cùng chỗ đó có cái view hay không? cho nên cái phong thủy của Âu Mỹ nó cực kỳ, cực kỳ ăn tiền, còn Thụy Sĩ, ngoài cái valley nó còn thêm cái nữa là có nắng chiều không? nắng chiều là giá trên mây, không nắng chiều giá nó đem xuống đất. Cho nên phong thủy của Âu Mỹ nó rất là thông minh. Còn Phong thủy của Châu Á thấy nó hay mà nó hay là vì sao? là nó mù mờ, nó nói những cái mình không có hiểu. Đó hai bên khác nhau, một đứa thực dụng, một đứa nó hoi...

Cho nên Phật pháp y chang như vậy, tùy cách mình tiếp cận Phật pháp, mình tiếp cận một lúc mình thấy rằng, vừa học xong một cái là bước ra sống được như là Phật an lạc tại chỗ.

Cách học thứ hai là trông chờ kiếp sau. Bởi vậy cho nên có một vị tiền sĩ người Đài Loan bà nói là Đạo Phật của Thế kỷ này không khéo thì sẽ trở thành độ tử chứ không có độ sinh. Độ sinh là độ

mấy đứa còn ngáp ngáp. Độ tử là vô hũ rồi mới bắt đầu trì niệm, tức là luôn luôn chờ tắt thở rồi mới được hưởng ân triêm lợi lạc từ Phật.

Trong khi đó độ sinh là gì? Độ sinh là phải độ mấy đứa nó đang thở kia, đấy. Cho nên Đạo Phật là cái Đạo tùy mình.

1/ Thứ nhất là tùy mình có nhu cầu hay không?

2/ Thứ hai là mình tiếp cận Đạo Phật kiểu nào? Đạo Phật rất là thông minh và cái cách tiếp cận đó nó mới coi cách đó nó có đủ để thay đổi con người mình hay không? tôi nói thẳng luôn, thuốc nam đẹp Phật pháp qua một bên.

Nói thuốc nam chơi cho vui, tùy cái cách mà mình tiếp cận với cái người mà giỏi thuốc nam, có những người mà tiếp xúc với họ xong mình coi thuốc nam là thuốc nam, rồi là không được. Mà phải học thuốc nam sao mà mình thấy ồ đồ ăn của mình thường ngày là thuốc nam hết, và ngày mai trầm sẵn sàng kiếm một mớ về trầm trồng tại nhà, trầm sẽ cùng vợ chồng con cái của trầm ăn những thứ mà sếp mới vừa nói, vậy là thành công.

Còn anh dạy sao mà nói mù mờ một hồi hiểu thuốc nam là cứ chỉ uống khi nào bệnh thôi, sai, vì sao? Vì người Tàu nói một câu rất là hay: phục dược bất như thực dược. Phục dược là uống thuốc, uống thuốc khi bệnh không bằng ăn thuốc lúc mạnh. Cái câu đó dịch đủ nghĩa là vậy đó.

- Phục dược có nghĩa là uống thuốc lúc bệnh.

- Bất như là không bằng.

- Thực dược là không bằng ăn thuốc lúc mạnh.

Là lúc mình bình thường mình ăn uống, ăn uống một cách thông minh, ăn uống một cách có chọn lọc, thì nó tốt hơn là đợi cho mầy...đâm cái này, đâm cái kia uống, uống rồi nó cay, rồi nó chua, rồi nó hôi, bình thường là đã làm rồi.

Cho nên từ đây về sau như Kalama mà xong, tôi bắt ăn chay hết 80% không phải vì tâm lý tôn giáo mà bởi vì bên đó đồ chay sạch. Thứ hai nữa là tôi nghe nói không biết đúng không? mình ăn đồ mặn nhiều, ăn thịt cá nhiều bị bệnh nó đau hơn là ăn chay đúng không? tôi có đọc cái đó.

Thí dụ tôi nghe thế này, cái vết sưng đi, thì khi cái người đó ăn mặn nhiều cái khả năng bị đau nhức lớn hơn là cái đứa ăn chay, tôi nghĩ vậy, cái độc tố nó làm cho đau hơn, cái đứa kia nó đơn giản.

Thứ hai tôi có đọc một câu rất là hay: thiếu không đáng kể bằng dư. Bởi vì ông Thanh, ông bác sỹ bên Mỹ, ông người Việt ông nói với tôi là Sư thiếu con cho Sư đồng đắp vô nó đầy, còn Sư dư con đưa Sư 100 đồng chưa chắc con lấy ra được, hiểu không? thí dụ như bây giờ thiếu đường, mất đồng là có đường vô, nhưng mà dư đường là 100 chưa chắc lấy cái dư đó ra được.

Thí dụ như bây giờ nói tôi thiếu D3 nè, nói tôi thiếu sắt, thiếu nhôm, thiếu kẽm gì đó là cứ dọn vô là nó sẽ đầy, nói tôi bị cao máu, kêu tôi bớt ăn mặn, bớt đường, bớt cholesterol rất khó, sao lấy ra? Theo trong Phật pháp cũng vậy, bớt phiền não, thêm thiện pháp thì mình thấy thì dễ hơn bớt phiền não đúng không? cái kia nó đã thành nếp rồi, cái bớt nó khó, cái thêm thì nó đơn giản, nó có điều kiện thêm cái gì, thì nó có điều kiện hơn là bớt, bởi vì bớt là sao? Bớt là anh đã quá nhiều cái đó rồi, mà đối với vật chất, cái quá nhiều mình dễ giải quyết hơn cái tâm lý, tâm lý mà nó quá nhiều nghĩa là nó đã thành nếp rồi.

Chỉ riêng học về cái vật chất không, học về Sắc pháp không là biết bao nhiêu chuyện để nói. Đây là Sắc pháp là học cho người không biết gì đó nha, chứ nếu mà học chi tiết là noãn sanh thời tái tục có bao nhiêu Sắc pháp, rồi thời bình nhứt có bao nhiêu Sắc và trước khi mạng chung cái loài để trứng nó mất, loại nào mất trước Sắc pháp cái nào mất trước. Cái đó bắt buộc phải coi sách. Bắt buộc phải coi sách chứ cái này nói ra... thứ nhất là tôi không có nhớ rồi đó, tôi nhớ đại khái. Thứ hai là tôi có nói ra quý vị cũng không nhớ và không hiểu, và điều đó làm mất thì giờ. Cho nên chỉ nhớ đại khái sắc pháp là vậy. Có nghĩa là trong 4 loài noãn, thai, thấp, hóa, loài nào sống được ở bao nhiêu cõi. Thí dụ như noãn, loài thai, thấp, hóa, bốn loài ở được 4 đạo xứ, rồi người và Tứ Thiên Vương gồm cả noãn và thai.

Còn ở trên Đạo lợi trở lên chỉ có hóa.

Còn Vô sắc thì không có gì, nhớ chưa.

Chỉ học vắn tắt vậy thôi. Chứ hồi nãy mình có nói rồi, ở loài hóa và loài thấp thì nó sớm có đủ sắc pháp, có đúng cái đó không ta.

Loài hóa sanh lúc mạng chung thì sớm mất Sắc pháp hơn ba loài kia. Về trường hợp ba loài kia thì tùy kích thước của mỗi chủng loại mà sự biến mất của Sắc pháp trước lúc mạng chung nhanh hay chậm, có hiểu không? Đó là học Sắc pháp đại khái cho những cái người không có cần nhớ số, nhớ gì hết. Có những loài trước khi nó chết là nó vèo cái, tíc tắc nó mất. Có những loài nó chết xong, trước khi nó chết thì nó mất từ từ như con voi, trời ơi con voi nó mất không phải dễ, nó bị, trước khi nó chết nó phải bị bệnh, rồi nó ra máu. Chư thiên không có, chỉ có Tứ thiên vương thôi, là có những trường hợp mà mình đi ngang một cái chỗ nào đó, mình gặp rất là nhiều ruồi, mà mình không thấy cái con nào hết, chỉ nghe mùi thúi mà ruồi nó bu cái gốc cây, mà mình tới mình vạch cái gốc cây ra thì chỉ là cái gốc cây thôi, đó, là nó đó, mà ở đâu nói: Mi Tiên vẫn đáp nói, chứ đừng có nói là ông ngồi ông bịa ra, tôi khổ quá đi, tôi đọc sách bằng núi, mà quý vị không chịu đọc, mà tôi hay bị cái đó lắm, nó không chịu đọc mà thấy cái gì mà mình nói quá tầm, bắt đầu nói ở đâu vậy? nó không chịu đọc. Có những trường hợp mình thấy một lượng ruồi, một lượng giòi rất lớn mà không tìm ra được cái nguồn. Hoặc là đi ngang một khu rừng đó nghe nó thúi coi như không thể tả được, một đồng nước xanh vàng rực, hoặc là cách đây không lâu bên Trung Quốc, đám thủy lợi nó đào, mà nó đào trúng cái gì đó mà máu nó chảy ra đỏ cả một khúc sông, mà họ thử là máu thiệt mà tìm không ra cái con, mà đỏ một khúc sông như vậy. Thì theo mình hiểu trong Kinh đó là cái loài phi nhân cấp thấp, nó có hình hài, cái hình hài nó vừa đủ để mình thấy một phần nào đó thôi. Thí dụ mình thấy máu của nó, hoặc mình nghe cái mùi thúi của nó, hết. Có những cái chỗ mà mình đi ngang nghe thúi nồng nặc mà không thấy gì hết, hiểu không? có những khi mà chỗ mình ở vắng một mình, ban đêm mình nghe mùi thơm, nó thơm rất lạ, thơm không phải nước hoa, không phải của bông, không phải của cái gì mà mình từng thử qua trong đời, thơm mà tôi kể tôi rừng mình, nó thơm lạ lắm. Cho nên mình mới biết cái dốt của mình nó lớn dữ lắm, trong trời đất, có nhiều cái nó đặc biệt lắm, và tùy thuộc vào cái hạnh nghiệp của mỗi loài mà tiếng Mỹ nó kêu là appearance là cái ngoại diện. Appearance có hai nghĩa, một là xuất hiện, hai là cái ngoại diện của mỗi loài khác nhau, có những loài cái nổi bật của nó là mùi, có những loài cái nổi bật là hình dáng, có những loài cái nổi bật của nó như là con chuột chù biết không? cái nổi bật của nó là mùi đúng không? rồi Mỹ nó có con skunk, trời tôi lấy cái con đó từ xa, tức là để nó đi bình thường thì không có sao hết, chỉ cần cái người nó quet vô chỗ nào đó là nó hôi và nhất là xe cán, xe mà cán con skunk, con chồn xạ đó, nó cán rồi là mấy cây số trên lộ, tại sao nó hôi? Cái vết bánh xe lăn trét ra trên đường, nó có cái túi khoảng chừng 100 gram, mà nhiều người trầy ra rồi mưa xuống, nắng xuống, mưa xong là nắng xuống là nguyên cái giao lộ nó hôi, cái mùi nó không có tả nổi. Nhưng cái mùi đó là xạ là chất dẫn của nước hoa cực tốt, cho nên khi mình biết được chuyện đời... còn cái vani của Ấn Độ là từ phân bò, phân bò nó lấy một phần trong phân bò làm vani, tại Ấn Độ người ta có chiết xuất cái gì đó. Bây giờ đánh cái chữ "Ấn Độ, phân bò, vani" là ra cái bài đó, nó trích cái mùi gì trong vani để tiết kiệm cái chuyện mà không có được cái cây vani thì dùng cái đó thế. Cho nên là hồi đó giờ mình chỉ biết có cả phê phân chồn, nhưng bây giờ mình biết có cả phê phân voi, nó cho voi ăn rồi đi ra mà giá nó vẫn trên mấy như thường.

Giờ tôi trở lại là các vị hỏi tôi tại sao Tứ Thiên vương mà bị tấn công tôi cho biết luôn cái nguồn: một là trong Mi Tiên, Mi Tiên bên Nam Tông, chứ không phải là Na Tiên tỳ Kheo Kinh của Bắc Tông là không có, thứ hai là trong Tạng Luật, cái phần mà tôi còn nhớ rõ luôn là giảng về đối trị, có một vị Tỳ kheo vào rừng làm am thì ông mới cầm cái rựa, cái búa đốn cây mà ông chặt nhầm cánh tay của một tiểu thiên thần, mà tiểu thiên thần đó đang ở trên tay mẹ mà vị đó không có thấy, vị đó chặt rớt cái tay của đứa bé xuống mà vị đó không thấy, cái con phi như mẹ tính giết vị này rồi, nhưng mà vì vị còn biết niệm Phật vì vị này là đệ tử Phật, mà quý vị nghe quý vị không hiểu tại sao họ nê vậy? khi mà Phật còn sống, cái Đức của Ngài trùm, cho nên trong vũ trụ này ai không tin Ngài thì thôi, nhưng mà người nào có tin là nê Ngài lắm.

Trong Kinh kể có một lần đó có hai vị thiên tử, một cái ông bị, ông nhỏ, ông bị ông nuốt cái ông nhỏ, giống như con cá lớn nó nuốt con cá nhỏ, thì cái vị thiên tử nhỏ, mình kêu ông tiên nhỏ đi, ông bị ông tiên lớn hút giỡn chơi đó, quý vị biết black hole không? trong vũ trụ có những cái hố đen hút ngôi sao, thì trong Kinh nói ông này ông bị như vậy đó, ông hút, khi vị tiên bị hút vô thì vị đó sợ lắm vì tối thui, hút vô cái vùng tối thui, thì vị đó nói thế này, con xin quy y Phật, thì ngay lúc đó chùa Kỳ Viên Phật biết, Phật mới nói thế này: này Rhahu hãy thả nó ra, nó đã quy y Phật, chư Phật

luôn thương đời. Thì trong Kinh nói lúc đó Đức Phật ngồi tại chùa Kỳ Viên mà Ngài nói như vậy, cái đức của Ngài làm cho Rahu tóc lông dựng ngược mà phải ói ra không kịp, nhả cái ông đó ra không kịp, sợ, sợ đến mức mà khiếp vậy đó. Đọc đó mới thấy khiếp, bình thường Ngài hiền lắm, Ngài ôm bát Ngài đi chửi Ngài tùm lum hết, Ngài cứ im lặng Ngài đi, chửi Ngài rồi Ngài A Nan nói Ngài đi chỗ khác, Ngài nói đi chỗ khác bị chửi nữa thì sao, thì mình thấy không hơn gì mình. Nhưng mà không phải, Ngài đại bi, Ngài giống như người mẹ giữa đám đứa con điên, thì thôi nó chửi, nó la, nó quăng đồ dơ rồi mẹ lau mặt, rồi mẹ bồng, mẹ tắm, mẹ đút cơm, chắc cái bà này bà thua cái đám nhỏ này? không có phải mẹ, bà bóp mũi hết đó, nhưng tại vì mẹ mà, mẹ thương, mẹ ráng mẹ lo cho tụi mày, còn tụi mày có 3 tuổi, 4 tuổi mẹ nắm mẹ vạt bay lỗ mũi đi luôn, hiều không? mà thương lắm, mà nhiều đời hồi nãy có nói làm người là 9 A tăng kỳ, đầu tiên là tập lòng tri ơn. Sau đó mới bắt đầu thương người ơn, rồi mới thương người dung, thương bạn kẻ thù, rồi thương kẻ thù mà đi từng bước vậy đó. Còn mình bây giờ tri ơn không có, rồi đi bước nữa là thương được người dung, thương nổi không?